

Κύριακή 26 Ιανουαρίου 2020

(Κυριακή ΙΕ΄ Λουκᾶ).

Λουκ. 19, 1 – 10.

*«ἦλθε γάρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ
σῶσαι τὸ ἀπολωλός» Λουκ. 19, 10.*

Μέσα ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικά συγκινητική μετάνοια τοῦ Ζακχαίου σήμερα ἡ εὐαγγελική περικοπή καταλήγει σ' ἓνα συμπέρασμα πού μᾶς ἀξίζει καὶ μᾶς ὠφελεῖ ὅλους στήν καθημερινή πνευματική μας πορεία. Εἶναι ἡ τελική φράση τῆς περικοπῆς, ἡ ὁποία συνοψίζει ὅλη τὴ χαρά καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀνθρωπότητας γιὰ τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ: «ἦλθε γάρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός».

Ὁ Θεός, ὁ ὑπερέλειος καὶ παντοδύναμος, ἦλθε στήν ἀνθρώπινη κτιστή πραγματικότητα ὡς υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Μᾶς ἐπισκέπτεται ὁ Ἄναρχος Κύριος καὶ γίνεται γιὰ μᾶς ἓνα ἀπὸ τὰ δικά μας παιδιά. Θά μπορούσε νά εἶναι ὁ υἱὸς κάθε ἀνθρώπου. Πράγματι γίνεται υἱὸς κάθε πιστοῦ πού Τόν

κυοφορεῖ μέσα του μέ ἀληθινή πίστη καί ἀρετή, σάν τήν Κυρία Θεοτόκο. Σπάζει τά δεσμά καί τά ἐμπόδια τοῦ κτιστοῦ καί τοῦ ἀκτίστου ἀπό ἀπέραντη ἀγάπη γιά τό κορυφαῖο πλάσμα Του, τόν ἄνθρωπο. Θέλει νά ἐνωθεῖ μέ τήν ἀνθρωπότητα, διότι δέν ἀντέχει νά τή βλέπει νά παραμένει χωρισμένη ἀπό τή Θεότητα.

Όταν, μέ ἐργαλεῖο καί ἀγωγό τήν Κυρία Θεοτόκο, ἐπιτυγχάνει τό στόχο Του, τότε ξεκινάει ἕνα δεύτερο ἔργο παράλληλο καί ταυτόσημο μέ τό πρῶτο. Ἀρχίζει νά ψάχνει τόν κάθε ἄνθρωπο χωριστά. Δέν τοῦ εἶναι ἀρκετό νά σώσει τόν ἄνθρωπο σάν εἶδος, ἐπιθυμεῖ νά σώσει καί τόν καθένα χωριστά ὡς πρόσωπο. Ἔτσι τριγυρνάει στίς γειτονιές τοῦ κόσμου καί μέ ἀνέκφραστη ἀγάπη ρίχνει τό βλέμμα Του πάνω μας καί μέσα μας. Δέν ἐνοχλεῖται πού ἔχουμε ἀνεβεῖ ὁ καθένας στό δέντρο τοῦ ἐγωισμοῦ μας. Δέν κουράζεται νά μᾶς προσκαλεῖ νά κατεβοῦμε ἀπό τά ψεύτικα βάρη τῆς ὑπερηφάνειας. Ὅπως ἔκανε μέ τό Ζακχαῖο, ἔτσι φωνάζει καί στόν κάθε ἄνθρωπο: «σπεύσας κατάβηθι, σήμερον ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μείναι».

Ἦλθε τότε, ἀλλά ἔρχεται καί τώρα καί θά ἔρχεται πάντοτε ὁ Κύριος «ζητῆσαι καί σῶσαι» τήν κάθε ἀνθρώπινη ὑπαρξη.

Αὐτό τό «ζητῆσαι» τοῦ ἱεροῦ κειμένου ἔχει δύο νοήματα. Τό πρῶτο εἶναι ὅτι ὁ Θεός ἔρχεται νά μᾶς ἀναζητήσῃ. Νά ψάξῃ γιά τόν καθένα μας χωριστά. Τό δεύτερο εἶναι ὅτι ἔρχεται νά μᾶς ζητιανέψῃ. Σάν ἐπαίτης ἔρχεται ὁ Χριστός νά ζητιανέψῃ τήν καρδιά μας καί τήν ἀγάπη μας γιά Ἐκεῖνον: «υἱέ μου, δός μοι σήν καρδίαν»! Αὐτό ἱκετεύει τόν καθένα μας νά κάνει, νά τοῦ χαρίσουμε τήν καρδιά μας. Δέν κουράζεται καί δέν ἀποθαρρύνεται, παρόλο πού ἐμεῖς ἀντιστεκόμαστε στό αἴτημά Του μέ ἀμέτρητες ἀντιρρήσεις.

Ὁ Κύριος καί Θεός μας μᾶς ψάχνει ἀπό τήν ἀρχέγονη ἐποχή μέχρι σήμερα. Ἀμέσως μετά τήν πρώτη ἀνυπακοή ὁ Θεός ζητάει τόν Ἀδάμ καί τοῦ φωνάζει μέ ἀγάπη: «Ἀδάμ, ποῦ εἶ;». Τόν ἀναζητάει γιά νά τόν φέρει σέ μετάνοια, τόν ἀναζητάει γιά νά τόν σώσει. Τό ἴδιο κάνει μέ τό Ζακχαῖο. Τόν ἀναζητάει γιά νά τόν ξυπνήσῃ ἀπό τό λήθαργο τῆς ἁμαρτίας, νά τόν φέρει κι αὐτόν σέ

μετάνοια και δικαιοσύνη. Νά σώσει τόν ἴδιο και ὀλόκληρο τό σπιτικό του.

Ὅλους μᾶς ψάχνει ὁ Θεός μέ τόν τρόπο Του. Μᾶς ψάχνει μέ τή φωνή τῆς συνείδησης. Μᾶς χτυπάει τήν πόρτα μέ κάποιο ἔντυπο ἢ μέ κάποια ἐκπομπή ἢ μέ κάποιο λόγο ἢ μέσα ἀπό μία περίσταση ἢ ἀρρώστια ἢ δοκιμασία. Ὅσο και νά Τόν ἀποφεύγουμε ὁ Θεός μᾶς ἀναζητάει, διότι μᾶς ἀγαπάει ὑπερβολικά και θέλει νά βρεῖ και νά σώσει τόν κάθε χαμένο και πλανημένο ἀπό ἐμᾶς. Συμπορεύεται μαζί μας στά μονοπάτια τῆς γῆς, γιά νά μᾶς ἀνεβάσει μέ τήν ἀγάπη Του στούς διαδρόμους τοῦ οὐρανοῦ.

Ὅταν μᾶς βρεῖ, δέ μᾶς πιέζει, δέν ἐκβιάζει τήν ἐλευθερία μας, δέν ἀκυρώνει τίς ἀποφάσεις μας. Μόνον περιμένει, ἐμπνέει, συγχωρεῖ, ἀνέχεται και παρακαλεῖ. Ζητάει σάν ἰκέτης, σάν κατώτερος, σάν ὁ χειρότερος ζητιάνος τήν ὑπαρξή μας, τήν προσοχή μας, τήν ἀγάπη μας. Περισσότερο ὅμως ζητάει τίς ἁμαρτίες μας, γιά νά τίς διαγράψει, γιά νά μᾶς καθαρῖσει, γιά νά μᾶς ξαλαφρώσει ἀπό τά βάρη τους και νά μᾶς θεραπεύσει ἀπό τήν

ἀρρώστια τους. Μπροστά σ' αυτό τό ἐνδιαφέρον καί σ' αὐτή τήν ταπείνωση τοῦ Ἰησοῦ ἄς μή συνεχίσουμε ν' ἀντιστεκόμαστε.

Ὁ Κύριος ἔρχεται συνεχῶς κοντά μας «ζητῆσαι καί σῶσαι τό ἀπολωλός». Αὐτό τό ἀπολωλός εἴμαστε ἐμεῖς. Ἐμεῖς χαθήκαμε στούς δαιδαλώδεις διαδρόμους τοῦ ψέματος. Ἐμεῖς ἀποσκιρτήσαμε ἀμετανόητα ἀπό τήν ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα μας. Τώρα πού μᾶς ζητάει μ' ὅλους τούς τρόπους ἄς τοῦ παραδώσουμε κάθε ἀσχήμια μας, γιά νά μᾶς ὁμορφύνει καί κάθε βρωμιά μας, γιά νά μᾶς καθαρῶσει καί κάθε τραῦμα μας, γιά νά τό ἐπουλώσει καί νά μᾶς θεραπεύσει. Σάν τό Ζακχαῖο τοῦ σημερινοῦ ἀναγνώσματος ἄς ἀνταποκριθοῦμε στή θεϊκή ἀναζήτηση. Ἀφοῦ κατεβοῦμε ἀπό τή συκομουριά τοῦ ἐγωισμοῦ, ἄς ἀνοίξουμε τό σπίτι τῆς ὑπαρξῆς μας, γιά νά φιλοξενήσουμε μέ τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας τό Χριστό, εἰς τρόπον ὥστε κι ἐμεῖς ν' ἀξιωθοῦμε ν' ἀκούσουμε τό εὐλογημένο Θεανδρικό συμπέρασμα: «σήμερον σωτηρίαν τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο». Ἀμήν.